

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/11/2013
Identifikačné číslo spisu:	9011010099
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9011010099.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobkyne I., bytom R., zastúpenej JUDr. Tiborom Šafárikom, advokátom so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému Ministerstvu školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, so sídlom Stromová 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2011-6624/15623:1-sekr. z 28. apríla 2011, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/126/2011-22 z 23. októbra 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S/126/2011-34 z 08. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/126/2011-22 z 23. októbra 2012 v spojení s opravným uznesením, č. k. 3S/126/2011-34 z 08. januára 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni sa právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 2011-6624/15623:1-sekr. z 28. apríla 2011, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu č. MŠ SR-2010-7985/15438:074 zo 04. novembra 2010 o posúdení štúdia v zahraničí na základe žiadosti žalobkyne; vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa je nepreskúmateľné z dôvodu, že obe rozhodnutia neboli náležite odôvodnené v súlade s ustanovením § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Krajský súd považoval odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je nedostatočné, keď z neho nevyplýva, aké skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený správny orgán pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, ktorého odôvodnenie obsahuje okrem citácie použitých právnych

predpisov len konštatovanie, že „Štúdium na Prague College, s. r. o. Praha nie je štúdiom na strednej škole podľa školského zákona [zákona č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „školský zákon“)], ani štúdiom na vysokej škole podľa zákona o vysokých školách, [zákon č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysokých školách“)] lebo vzdelanie je poskytované štátom neuznanou vzdelávacou ustanovizňou, ktorá nie je zaradená do siete škôl a školských zariadení, ktoré zostavuje Česká republika a UNESCO“.

Taktiež žalovanému krajský súd vytkol, že sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal všetkými dôvodmi, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojom rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu a svoje rozhodnutie riadne nezdôvodnil.

Obe rozhodnutia sú preto podľa názoru krajského súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom nedostatok riadneho odôvodnenia predstavuje porušenie práva na spravodlivé konania a rozhodovanie vo veci samej.

Krajský súd konštatoval, že účastník má právo na také odôvodnenie správneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom správneho konania.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi trovy konania vo výške 327,80 eura k rukám právneho zástupcu žalobkyne.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie nesúhlasiac s dôvodmi zrušenia preskúmaného rozhodnutia a navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý prvostupňový rozsudok zrušil.

Žalovaný odvolávajúci sa na ustanovenia § 59 ods. 2 a 3 správneho poriadku síce súhlasil, že odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa jednou vetou nie je dostatočné, avšak podľa jeho názoru v predmetnom konaní bolo hospodárnejšie a rýchlejšie rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť a s vadou rozhodnutia spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení sa v rámci zásady jednotnosti konania vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Žalovaný citujúc napadnuté rozhodnutie uviedol, že „kritérium na porovnanie, či posudzované štúdium alebo výučba svojim rozsahom a úrovňou je postavené na úroveň štúdia na strednej alebo vysokej škole v Slovenskej republike, je vzdelanie, ktoré je možné dosiahnuť absolvovaním stanoveného obsahu vzdelávania. Obsah vzdelávania poskytovaného mimo územia Slovenskej republiky je postavený na úroveň školy v Slovenskej republike tým, že vzdelávacia ustanovizeň je v danom štáte zaradená do sústavy vzdelávania. Štát zaradením vzdelávacej inštitúcie do tejto sústavy garantuje, že jej ukončením sa dosiahne určitá úroveň vzdelania - stredoškolské vzdelanie alebo vysokoškolské vzdelanie.“ V zmysle uvedeného má žalovaný za preukázané, že absolvent Prague College, s. r. o. nezíska ani stupeň stredného vzdelania podľa § 16 školského zákona ani § 2 ods. 5 zákona o vysokých školách, nakoľko táto ustanovizeň nebola zaradená do zoznamu vysokých škôl v Českej republike.

Vychádzajúc z ustanovenia článku 2 až 4 Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Českej republiky o vzájomnom uznávaní rovnocennosti dokladov o vzdelaní vydávaných v Slovenskej republike a v Českej republike, ktorá bola zverejnená v Zbierke zákonov Oznámením Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 248/2002 Z. z. (ďalej aj „Dohoda o vzájomnom uznávaní rovnocennosti dokladov o vzdelaní“) poukázal na to, že nakoľko doklad o absolvovaní štúdia na Prague College, s. r. o. nemožno podľa Dohody o vzájomnom uznávaní rovnocennosti dokladov o vzdelaní považovať a uznať za rovnocenný doklad o absolvovaní vzdelania na strednej alebo vysokej škole v Slovenskej republike, a teda ani obsah štúdia na Prague College, s. r. o. nemožno považovať za rovnocenný obsah štúdia na niektorej strednej alebo vysokej škole v Slovenskej republike.

V súvislosti s námietkou žalobkyne, že Prague College, s. r. o. je pre účely sociálnej podpory a dôchodkového poistenia zaradená do predpisov sociálneho zabezpečenia v Českej republike, žalovaný opätovne poukázal na odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia, podľa ktorého uvedenie Prague College, s. r. o. v prílohe vyhlášky č. 249/2009 Sb., ktorou sa mení vyhláška č. 422/1005 Sb. o ďalšom štúdiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisu, vzhľadom na predpis

cudzieho štátu uplatňujúceho sa iba na území Českej republiky nie je podstatné a nemá na zmenu posúdenia štúdia v danej veci právny význam.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo 17. januára 2013 navrhla prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na potrebu rozširujúceho výkladu ustanovení vzťahujúcich sa na ústavou garantované právo na vzdelanie ako jedno zo základných ľudských práv. Namietala, že prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu nepodáva výklad významu pojmov „rozsah“, „úroveň“, „rovnocenné“, pričom garanciou úrovne vzdelania podľa nej môže byť výlučne objektívne posúdená úroveň a rozsah štúdia poskytovaného vzdelávacou ustanovizňou. Nakoľko ustanovenie § 4 ods. 5 zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej aj „zákon o prídavku na dieťa“), hovorí o inom štúdiu alebo výučbe rozhodnutie žalovaného môže byť podľa názoru žalobkyne podložené výlučne zjednotením konkrétnej úrovne a konkrétneho rozsahu posudzovaného štúdia. Záverom uviedla, že poukazovanie na problematiku dokladov o nadobudnutom vzdelaní nemôže byť náhradou za zisťovanie, či štúdium alebo výučba predstavuje základnú podmienku každého vzdelávania - sústavnú prípravu dieťaťa na povolanie.

Žalovaný v stanovisku k vyššie uvedenému vyjadreniu žalobkyne z 26. februára 2014 zaslal písomné vyjadrenie, v ktorom poukázal na to, že správne orgány dospeli k meritórnemu záveru, že štúdium na Prague College, s. r. o. svojím rozsahom a úrovňou nie je postavené na úroveň štúdia na strednej alebo vysokej škole v Slovenskej republike. Toto štúdium nie je zaradené do sústavy vzdelávania v Českej republike, t. j. nie je akreditované ako stredoškolské ani vysokoškolské vzdelávanie, a keďže nemá v Českej republike priznanú akreditáciu nie je považované za rovnocenné s iným akreditovaným stredoškolským alebo vysokoškolským vzdelávaním. Vzhľadom na uvedené zotrval na svojom odvolacom návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Podľa čl. 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť

rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podstatnou obsahovou náležitosťou rozhodnutia správneho orgánu je aj jeho odôvodnenie, ktoré niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. Tým sa naplňa jedno zo základných pravidiel konania - posilňovať dôveru účastníkov správneho konania v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia fyzické a právnické osoby viedli k dobrovoľnému plneniu povinností (§ 3 ods. 4). Ďalšou funkciou je kontrolná funkcia predovšetkým tých orgánov, ktoré budú rozhodnutie prípadne preskúmať. Presvedčivé odôvodnenie môže zamedziť zbytočnému uplatneniu opravných prostriedkov.

Správny poriadok demonštratívny spôsobom uvádza okolnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci.

Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, a ich právny význam. Ďalej treba uviesť, aké dôkazy boli vykonané, ako ich hodnotí správny orgán, prečo neboli vykonané niektoré navrhované dôkazy, a napokon, ako sa správny orgán vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov. V odôvodnení rozhodnutia nemožno uvádzať skutkové zistenia, ktoré sa buď vôbec nevykonali, alebo sa o nich správny orgán dozvedel až po vyhlásení rozhodnutia.

Právne posúdenie veci znamená, že správny orgán subsumuje zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu. Medzi právnym posúdením a skutkovými zisteniami musí byť logický vzťah. Právne posúdenie veci musí obsahovať konkrétny odkaz na príslušný právny predpis, z ktorého správny orgán vo výrokovej časti rozhodnutia vychádzal a z ktorého vyvodzuje svoje právne posúdenie. Nestačí len citácia príslušného ustanovenia, ale je žiaduce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením.

Osobitnú pozornosť treba v odôvodnení venovať tým skutočnostiam, ku ktorým správny orgán dospel na základe inštitútu voľnej úvahy. V týchto prípadoch spravidla vychádza len zo všeobecného vymedzenia zákonných podmienok, ktoré zároveň predstavujú hranicu voľnej úvahy. Ak napríklad správny orgán ukladá pokutu za správny delikt, nestačí uviesť, že pri uložení pokuty prihliadal na mieru zavinenia a výška pokuty bola určená v rámci ustanoveného rozpätia. Správny orgán sa musí vyrovnáť so všetkými hľadiskami pre uloženie pokuty. Inak by bolo takéto rozhodnutie nepreskúmateľné.

Aj odvolací správny orgán by mal pri formulácii odôvodnenia svojho rozhodnutia dbať na jeho presvedčivosť a náležite vysvetliť a odôvodniť svoj názor na prejednávanú vec.

Ak správne orgány tieto požiadavky na odôvodnenie svojich rozhodnutí nerešpektujú nespĺňajú v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ OSP požiadavku zrozumiteľnosti a preskúmateľnosti. Nezrozumiteľnosťou sa rozumie nielen jazyková, ale aj logická nezrozumiteľnosť. Nepreskúmateľnosť z „nedostatku dôvodov“ neznamena len absolútny nedostatok odôvodnenia, ale zahŕňa aj prípady, keď pre dané rozhodnutie nebol

dostatok dôvodov.

Správne orgány v danej veci podľa citovaných ustanovení a zásad správneho poriadku nepostupovali dôsledne.

Z obsahu súdneho ako aj administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 2011-6624/15623:1-sekr. z 28. apríla 2011 zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, Strediska na uznávanie dokladov o vzdelaní č. MŠ SR-2010-7985/15438:074 zo 04. novembra 2010, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol na základe žiadosti z 09. augusta 2010 o posúdenie štúdia na Prague College, s. r. o., Praha (Česká republika) pre potreby uplatnenia nároku na prídavok na dieťa podľa zákona č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení tak, že nie je rovnocenné štúdiu na strednej škole v Slovenskej republike v zmysle školského zákona, ani štúdiu na vysokej škole v Slovenskej republike v zmysle zákona o vysokých školách.

Druhostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia považoval za preukázané, že absolvent „Prague College, s. r. o.“, Praha (Česká republika) nezíska ani stupeň stredného vzdelania podľa § 16 školského zákona ani vzdelanie podľa § 2 ods. 5 zákona o vysokých školách, a teda štúdium na „Prague College, s. r. o.“ nie je štúdiom, ktoré je svojim rozsahom a úrovňou postavené na úroveň štúdia na strednej škole v Slovenskej republike alebo vysokej škole v Slovenskej republike.

K námietke žalobkyne v podanom rozklade, že Prague College, s. r. o. je uvedená v prílohe vyhlášky č. 249/2009 Sb., ktorou sa mení vyhláška č. 422/1005 Sb. o ďalšom štúdiu, popřípadě výuce, ktoré sa pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, ve znění pozdějších předpisu, žalovaný uviedol, že je pre potreby posúdenia predmetného štúdia na účely poskytnutia rodinných prídavkov nepodstatná a nemá na zmenu posúdenia štúdia v danej veci právny význam. Dôvodil, že v prípade citovanej vyhlášky ide o právny predpis cudzieho štátu a ako taký je platný iba na území Českej republiky. Zaradenie Prague College, s. r. o. do zoznamu, neznamena podľa žalovaného, že ide o školu postavenú na úroveň strednej školy alebo vysokej školy v Českej republike, ale preukazuje iba skutočnosť, že študenti danej ustanovizne majú nárok na v nej uvedenú sociálnu podporu a dôchodkové poistenie v zmysle českej právnej úpravy.

K ďalšej námietke žalobkyne, že ministerstvo pri svojom rozhodovaní o tom, či iné štúdium alebo výučba sú svojim rozsahom a úrovňou postavené na úroveň štúdia na škole uvedenej v § 4 ods. 1 zákona o prídavku na dieťa sa nemá odvolávať na žiadnu sieť škôl alebo školských zariadení v Českej republike alebo zoznam UNESCO, žalovaný uviedol, že obsah vzdelávania poskytovaného mimo územia Slovenskej republiky je postavený na úroveň školy v SR tým, že vzdelávacia ustanovizeň je v danom štáte zaradená do sústavy vzdelávania, čím štát garantuje, že jej ukončením sa dosiahne určitá úroveň vzdelania - stredoškolské alebo vysokoškolské vzdelanie. V zmysle uvedeného rozhodnutia garancia štátu umožňuje porovnať stupeň vzdelania dosiahnutého v danom štáte so vzdelaním poskytovaným na území Slovenskej republiky a je komparatívnym prostriedkom pre ministerstvo na rozhodnutie o rovnocennosti a úrovne škôl.

Tento právny názor žalovaného nemožno považovať za správny a za dostatočne zohľadňujúci predmet konania.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o prídavku na dieťa, prídavok je štátna sociálna dávka, ktorou štát prispieva oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona o prídavku na dieťa, nezaopatrené dieťa podľa tohto zákona je dieťa do skončenia povinnej školskej dochádzky, najdlhšie do dovŕšenia 25 rokov veku, ak sa sústavne pripravuje na povolanie štúdiom.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o prídavku na dieťa, sústavná príprava dieťaťa na povolanie podľa tohto zákona je štúdium, ktoré sa:

a) organizuje na strednej škole dennou formou, alebo

b) uskutočňuje na vysokej škole dennou formou.

Podľa § 4 ods. 5 zákona o prídavku na dieťa, sústavná príprava dieťaťa na povolanie podľa tohto zákona je aj:

- a) iné štúdium alebo výučba, ak sú svojím rozsahom a úrovňou podľa rozhodnutia Ministerstva školstva Slovenskej republiky postavené na úroveň štúdia na školách uvedených v odseku 1,
- b) opakované ročníky štúdia.

Podľa § 27 ods. 1 školského zákona, školy zaradené do siete škôl a školských zariadení podľa osobitného predpisu, ktoré zabezpečujú výchovu a vzdelávanie podľa tohto zákona prostredníctvom vzdelávacích programov odborov vzdelávania poskytujúcich na seba nadväzujúce stupne vzdelania, tvoria sústavu škôl.

Podľa § 27 ods. 2 školského zákona, sústavu škôl tvoria tieto druhy škôl:

- a) materská škola,
- b) základná škola,
- c) gymnázium,
- d) stredná odborná škola,
- e) konzervatórium,
- f) školy pre deti a žiakov so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami,
- g) základná umelecká škola,
- h) jazyková škola.

Podľa § 27 ods. 3 školského zákona, vzdelávanie v školách podľa odseku 2 písm. b/ až f/ sa považuje za sústavnú prípravu na povolanie okrem škôl podľa § 95 ods. 1 písm. a/ a § 104 ods. 1 písm. a/.

Podľa § 32 školského zákona, stredné školy sú:

- a) gymnázium,
- b) stredná odborná škola,
- c) konzervatórium.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o vysokých školách, vysoké školy sú:

- a) verejné vysoké školy so sídlom na území Slovenskej republiky,
- b) štátne vysoké školy so sídlom na území Slovenskej republiky,
- c) súkromné vysoké školy podľa § 47 a
- d) zahraničné vysoké školy podľa § 49a so sídlom na území členského štátu Európskej únie mimo územia Slovenskej republiky alebo štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore a Švajčiarskej konfederácie (ďalej len „členské štáty“).

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je potrebné zdôrazniť, že pri posúdení žiadosti žalobkyne bolo a je nutné mať na zreteli osobitne aj tú skutočnosť, že v zásade ide o posúdenie štúdia žiadateľa pre potreby uplatnenia nároku na prídavky na dieťa podľa zákona o prídavku na dieťa. Zásadná právna otázka, ktorú žalovaný bol povinný v správnom konaní riešiť, teda nebola otázka, či predmetné vzdelanie na danej škole spĺňa podmienky pre akceptovanie vysokoškolského vzdelania, ale či spĺňa podmienky na akceptovanie prípravy žiadateľa na budúce povolanie.

Z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o prídavku na dieťa nesporne vyplýva dosť široké chápanie tohto pojmu, keď za sústavnú prípravu dieťaťa na povolanie považuje aj iné štúdium alebo výučbu, ak sú svojím rozsahom a úrovňou postavené na úroveň štúdia na školách uvedených v odseku 1, pričom sa toto zákonné ustanovenie výslovne nezmieňuje o nevyhnutnej akreditácii tohto štúdia ako vysokoškolského štúdia. Na základe tohto záveru je možné konštatovať, že žalovaný nedostatočne posúdil zákonný nárok žiadateľa prídavku na dieťa keď v zdôvodnení iba poukázal na to, že daná škola nespĺňa podmienky na akceptovanie žiadosti na priznanie prídavku len preto, že vyžaduje, aby obsah vzdelávania poskytovaného mimo územia SR, v danom prípade bol zaradený do sústavy vzdelávania v cudzom štáte, pričom z rozhodnutia nevyplýva, že by v zmysle § 4 ods. 5 citovaného zákona posúdil

úroveň vzdelania na tejto škole na základe konkrétnych informácií vo výuke a jej spôsobe, rozsah a úroveň štúdia na danej škole.

Rozporuplne pôsobí aj tvrdenie žalovaného že síce predmetná škola je zaradená v zozname škôl, ktoré sa uznávajú pre potreby posúdenia predmetného štúdia na účely poskytnutia rodinných prídavkov, čo je však podľa žalobcu nepodstatné, nakoľko ide o právny predpis cudzieho štátu.

Podľa názoru najvyššieho súdu pri posúdení pojmu „iné štúdium alebo výučba“, je potrebné správnymi orgánmi prihliadať aj na širšie chápanie pojmu prípravy dieťaťa na povolanie, keď vzhľadom na súčasnú sociálnu situáciu a nezamestnanosť absolventov škôl, je potrebné podporiť snahu o získanie vyššej kvalifikácie a uplatnenia, na základe čoho je nutné s prihliadnutím na účel zákona o prídavku na dieťa, za pokračovanie prípravy dieťaťa na budúce povolanie považovať každé pomaturitné štúdium, ktorej rozšíri vedomosti a zručnosti absolventa a zlepši jeho postavenie a možnosť uplatnenia na trhu práce.

Ako správne uviedol krajský súd, účastník správneho konania má právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom správneho konania. Tu je potrebné dodať, že sa jedná o také otázky, ktoré sú relevantné pre posúdenie skutkového a právneho vzťahu. V danom prípade za relevantné je potrebné označiť námietky žalobkyne z podaného rozkladu z 02. decembra 2010 ohľadne toho, že podľa ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o prídavku na dieťa, pripúšťa okrem štúdia na strednej a vysokej škole aj iné štúdium alebo výučbu, ďalej že rozhodnutie, ktoré vydal správny orgán je možné vydať podľa tohto zákonného ustanovenia len na základe posúdenia rozsahu na úrovni iného štúdia a výučby pričom v tejto súvislosti nie je dostatočný argument, že vzdelávacia inštitúcia Prague College nie je na zozname vysokých škôl Českej republiky, ďalej že môže existovať aj taká vzdelávacia inštitúcia, ktorá tiež spĺňa požadovaný rozsah a úroveň, definované v zákone o vysokoškolskom štúdiu, ale nie je zaradená v zozname škôl lebo to zriaďovateľ nepovažoval za prioritné z dôvodu finančnej sebestačnosti, pričom z tohto aspektu neboli uvedené konkrétne podmienky, ktoré táto škola nespĺňa. V tomto prípade všetky tieto námietky, ktoré žalobkyňa uviedla, sa týkajú právnych argumentov, na základe ktorých postavila svoje tvrdenia a odôvodňuje nimi svoje námietky v rozklade i v žalobe, pričom má nepochybne právo, aby správny orgán zaujal k nim výslovné stanovisko a vysvetlil jej, prečo tieto argumenty neakceptoval. Z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu len popri úzkom sa o odvolaní na citované zákonné ustanovenia chýba odpoveď na rozsah pojmu „iné štúdium alebo výučba“ ako aj odpoveď na žiadosť o širšiu aplikáciu ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o prídavku na dieťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery a po oboznámení sa so spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu stotožniac sa s jeho právnym záverom v plnom rozsahu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, a to aj spolu s opravným uznesením opravy čísla preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

V ďalšom konaní správne orgány súc viazané právnym názorom súdov oboch stupňov (§ 250j ods. 6 a § 250ja ods. 4 OSP) posúdi znova žiadosť žalobkyne o priznanie prídavku na dieťa a vo veci znova rozhodne a svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodní tak, aby rozhodnutie zodpovedalo zákonu (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Náhradu trov odvolacieho konania nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobcovi podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP priznať napriek tomu, že bol v tomto konaní úspešný, nakoľko, náhradu trov nevyčísľil v zákonom stanovenej lehote (§ 151 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.